

Ըսեց.— Ի՞նչ արով դագմիշ չ'էղնիմ:

Ըսեց.— Էն ժամանակ, ինչ քու հէր Մարամէլիքի հետ կուի երեց, ես ու քու հէր ախտ ու շարթ ենք էրի:

Թէ՛— Ի՞նչ ախտ ու շարթ էք էրի:

Ըսեց.— Ախտ ու շարթ ենք էրի քու հօր հետ, օր ընծի ախշիկ էղնի, քրդի տղայ, իմ ախշիկ տամ քու տղին. օր քրդի ախշիկ էղաւ, ընծի տղայ, քու ախշիկ տաս իմ տղին: Ըսեց.— Մկայ Աստուած քրդի քու հօրն է տուի, ընծի լէ Աստուած ախշիկ է տուի, տենանք դու կ'առնիս իմ ախշկան:

Ըսեց.— Տեսնամ, օր քու ախշկան հաւնայ, կ'առնիմ, թէ չհաւնայ, չըմ առնի. օր չ'հաւնայ՝ քաղաքդ կ'աւերիմ:

Ու առաւ Մհեր, գացին ախշկայ կուշտ. ախշկայ անուն լէ Գոհար խանում է. օր տեսաւ, հաւնաւ. ախշիկ լէ տղէն հաւնաւ:

Մէկ ժամանակ մացին հոնի:

Գոհար խանում աստղապաշտ էր. էն մէկ օր իրկուն Մհերն ըսեց Գոհար խանումին թէ՛— Էլի՛ իմ աստղ իշկէ, տես ի՛մալ է իմ աստղ:

Էլաւ Գոհար խանում էդոր աստղ իշկեց, ըսեց.— Քու աստղ շատ զուարթ է, ըմա քու ազգի մէջ մէկ շատ նեղած է, ըհա՛ լուսուն է, եա իրկուն է՝ գլոխ կ'զարկին:

Մհերն ըսեց.— Խոր-Մանուկն է. ըսեց՝ Գոհար, իմ ձին քաշէ, հեծնիմ: Գոհար խանում քաշեց դուս. ձի մ'լէ ուրին դուս քաշեց. էրկուս լէ ձիան հեծան, քշեցին, գացին, հասան Փիրմուս հաւ լիւորու կուշտ. օր հասան հալիւորու կուշտ, Գեղձոն էլաւ, էկաւ էրկու ձին լէ քաշեց, տարաւ, կապեց ներս:

Ու Մհերն ու Գոհար խանում գացին ներս, նստան:

Մնաց յարի լուսուն. օր լուսցաւ, մէկ լէ տեսան Աստղիկ Երզնկանցին¹⁾ էկաւ Մհերի վրէն կուի. արև նոր էր ծաղկի, էկաւ, հասաւ էդ տեղ:

¹⁾ Ա. վարիանտով՝ Աստղիկ Երզնկանցի և Երբեմն պատմողը